

РОЗДІЛ ДРУГИЙ ЯЩИК

Bang! Bang! Clang!

Удар за ударом: що це? Ще один удар. Ухилийся, залишайся, ти побачиш прекрасний світ... Ти побачиш... слідкувати, обачно придивлятися; кожна тінь, кожний собака... коти, наче снайпери, займали стратегічні місця; за останній місяць будинки вирости; місто дичавіло на очах; опірність вулиць давно було зламано, вони ледве дихали між вологих стін; часом ти ледве міг добачити серед морбідних випарів та нойз-музики міста, вулиць, котрі не стали стрітами та авеню – удар – тоненьку цівку проходу, що, наче досконалий інтроверт, мала вже скоро зникнути сама в собі. Часу залишалось все менше – і тим менше тягнуло щось робити; ти вступав у глибокий конфлікт з власною процесуальністю і зводив на її підступах барикади із того мотлоху, який називається sophisticated; ти кидав напризволяще себе, не дозволяючи прийти на допомогу. Скільки? Скільки – йдеться ошуйю про час, і одесную – про ті матеріальні атавізми, яких так затято намагався позбутися: навіть мораль, обросла речами, наче мохом, гнітила тебе: ти гидував нею не з естетських і певно, не з гігієнічних міркувань – ти просто залишав ті позиції, за які ще вчора – змагався. (мене не влаштовує мораль, що вмщує одночасно гідь пуританства і люмпен-світ дегенерації, покоління сумирних ідіотів, що однаково ревно шанують все, до чого не здатні) Ти виходиш на вулицю, у світ, цей світ, позбавлений світла і відправних позицій для будь-якої орієнтації; кожен сам обирає для себе гору й низ, схід і захід, чоловіка й жінку; кожен змагається сам за себе. Тепер немає армій, немає протиборства ідей: ти виходиш на поверхню, аби рухатись нею та час від часу протинати, пірнаючи в сон. Твоя зброя – це твоє досконале тіло: ти не любиш модерних принад, котрі (і то завжди!) тільки уповільнюють, розхолджують – тебе – або тих, які стоять на заваді. Ти смієшся. Але сміх твій тоне в ядучих випарах вулиць, покритих відверто огидними чагарниками з мотлоху, сталі й скла. Але твій сміх – тільки тінь можливого сміху: ha-ha-ha!.. Удар – і зрушаться ще якісь грані світу. Удар – і якщо він не вразить твоє тіло, то скоро воно згубиться у цих нетрях. Удар: hit the door; strike the line – ти побачиш прекрасний світ. Твій край має лише початок. Твій край намальовано яскравими барвами болю і глибокими барвами чекання. Та хіба ти чекаєш довго перед тим як вдарити?

дзед меп риагд вшюб ѳррар

Ти, боєць, спочатку муруєш собі тіло, згодом – даєш йому ім'я. Ти насправді не чоловік і не жінка, ти не маєш матері й материзни, так само, як не матимеш тризни. Ти просто приходиш в цей край, бо маєш зробити це. Ти боєць від бога, бо нікому не присягав на вірність, одначе ж, мов би до діла готуєш зброю. Хто ти?

Низ.
Камінь.
Камінь, схожий на шмат сугла.
Тисячі перехожих без обличч заповнили собою хідники, замглюючи обриси вулиць – був тут чи не був – не впізнаєш.

A

Д-ДО

І звісно, дош...

Не той, перший, котрого вже зовсім не згадати, а дош, повний іще юності, повний снаги, наче молодий хлопеч, що вийшов опе на вулиці позачіпати всіх, до кого йому станеться діла. Пам'ять дбайливо береже есхатологічні зливи – людина схильна вірити, що будь-яка есхатологія є початком створення нового світу. І цей світ не повинен постати з дощу, але ось він є – такий молодий, такий прекрасний... Ти віриш йому. Ти любиш дощі вдома, зазвичай сидючи коло вікна з кавою та сигаретою (щоправда, кілька разів ти кидала курити), але зараз так хочеться вийти туди, де тільки над дощами літають birds of prey (ти не знаєш цих слів, але хіба тобі потрібно їх знати), а між цими птахами й тобою, імовірно, священно – танець дощу. Для тебе він викладеться до останку, він вилече всім своїм сріблом, він залишить свій віддих на зеленім і непристойно молодім листі, він вестиме свою гру – вір йому, вір. Так хочеться вірити, але десь глибоко всередині тебе сидить потворна, немічна й понівечена жінка, яка говорить тобі – виходь, стара курво, ти зможеш під цими холодними струментами, таку як ти мають забрикати усі машини, якщо ти сама не впадеш до калюжі; і тобі так хочеться, щоби ця жінка нарешті залишилась на самоті, тому ти бодай подумки виходиш на двір і муруєш між собою і нею високу, аж до неба, стіну з дощу. Але насправді ти сидиш в кімнаті, з давно вихоложено кавою; сигарет немає, але тобі вже не хочеться курити. Тільки дош з надвору тебе, тільки дош, тільки цей юнак з обличчям дощу; дош мінить свої барви: ближче до землі його довгі срібні списи пофарбовуються в червоне, отже, вони знайшли свою жертву у цьому холодному світі, і якщо стара лиха жінка залишається живою, хто тоді жертва, хто?..

Дош іде й іде, нічого не забирає й нічого не несе, він іде у своїх справах і знову ти залишаєшся самотня й ошукана, доросла дівчинка в такому маленькому світі

some
dirty
podes:

Я пам'ятаю, колись дуже давно один із жителів Міста – художник – витворив концепцію дня і ночі, котра радикально змінювала існуючі погляди, що стосувалися їх природи. L.Tompeus (так, здається, записано його ім'я в Хроніках) висловлював наступну думку: не має жодного значення рух світл, в усякому разі, якщо взагалі такий існує; взагалі, обертання сторонніх тіл ніяким чином не спричиняється до зміни дня і ночі – лише людське око, обертаючись на своїй осі, спричиняється до біологічної інверсії світла. „Вночі”, однак, виявляється, не кожне тіло є наділеним тінню – тільки ті, які ми сприймаємо як носії „світла” (адже художник вважав, що змінюється не природа світла, яке з білого стає чорним, а тільки природа нашого сприйняття зазнає повторюваних змін). Тисячі перехожих зі стертими рисами обличчя, освітлені нічним світлом, безіменний потік – чи зможеш впізнати когось? Лише одна фігурка в потоці є носієм обличчя. Вона має лице. І це – моє обличчя. Хто я?

Низ.

Камінь.

Камінь, схожий на шмат сала.

Тисячі перехожих без облич заповнили собою хідники, замулюючи обриси вулиць – був тут чи не був – не впізнаєш.

Я пам'ятаю, колись дуже давно один із жителів Міста – художник – витворив концепцію дня і ночі, котра радикально змінювала існуючі погляди, що стосувалися їх природи. L. Tompeus (так, здається, записано його ім'я в Хроніках) висловлював наступну думку: не має жодного значення рух світил, в усякому разі, якщо взагалі такий існує; взагалі, обертання сторонніх тіл ніяким чином не спричиняється до зміни дня і ночі – лише людське око, обертаючись на своїй осі, спричиняється до біологічної інверсії світла. „Вночі”, однак, виявляється, не кожне тіло є наділеним тінню – тільки ті, які ми сприймаємо як носії „світла” (адже художник вважав, що змінюється не природа світла, яке з білого стає чорним, а тільки природа нашого сприйняття зазнає повторюваних змін).

Тисячі перехожих зі стертими рисами обличчя, освітлені нічним світлом, безіменний потік – чи зможеш впізнати когось?

Лише одна фігурка в потоці є носієм обличчя. Вона має лице. І це – моє обличчя.

Хто я?

Я не пам'ятаю, як народився. Отже, я народився Там – в краю за межами пам'яті, котра і є простором нашого життя, нашою країною і краєм. Все, що ми пам'ятаємо, є частиною нашого світу, інше – потрапляє до Країни Забутих Речей. Нічого не зупиняється і смерть – тільки втрата пам'яті, але ще не повернення до сяючого Ніщо. Нічого не зупиняється, але якщо Арістотель читає останні статті Хомскі, то Платон в своєму locus solus лише безкінечно переписує свої твори. Хейзінга неспішно блукає Анти-містом, спілкуючися зі „своїми” авторами, хоч дехто з них і досі страждає від марнотності буття, складаючи одна по одній так само марнотні балади до двору, який вже не зможе їх почути. Нічого не зупиняється.

Нічого не зупиняється і потік все далі відносить людину з моїм лицем, яка вдивляється у небо з єдиним питанням.

Хто я?

В пошуках втраченого Імені серед цілої армії стереотипних „я”, закутих у тугу плоть землі і покликаних охороняти межі світу живих і мертвих, я шукаю якихось прикмет, що могли б вказати на Нього, чи принаймні на шлях, яким до Нього пройти.

Обличчя, напівприховане капелюхом, покреслене різкими зморшками, мов старовинна карта, виконана каліграфом, мовчить – серед порожнечі інших лиць воно є абеткою з однією літерою, котра є „і альфа, і омега...” – його можна відрізнити тільки як одиницю від нуля (true/false); річ наявна, але не поійменована – чи не саме тому ця постать опинилася серед солдатів армії вартових, що на пограниччі існування чекають свого неіснуючого часу?

Життя в пам'ятті хоч і є обмеженим, але не має ні початку, ні кінця.

Але одна деталь змушує мене замислитись. Цей капелюх – звідкіля він? На якусь мить мені здається, що я пригадую, як помінявся із кимось головами (адже голова у мене зовсім незвичайної форми – жодне вбрання не належить цій формі, досконалій у своїй самодостатності)... Що це?

Можливо, моє ім'я належить цій одежі?

Але мене звуть не Gaultier...

Я піднімаюсь широкими сходами Дому. Я працюю в Домі. Дім – це наш великий успіх. Взагалі, подібне є рідкістю – щоби якась організація вважала однією з кращих робіт

створення власного офісу, але Дім дійсно вартий того, аби ми всі ним пишались. Ми розташували офіс на одному з проміжних поверхів, але над входом на головному фасаді вказано:

ПРИВАТНА ЛІНГВЕСТИГАЦІЯ

Ви бачили цей напис раніше, але ніколи не пригадаєте напевне, де. Коли нам замовили Дім, то про всю іншу роботу довелося забути: по-перше, масштаби цього проекту значно виходили за межі декларованої в назві приватності, а по-друге, однією з умов Виконавця було: цей Дім стане почасти і нашим Домом. Мені довелося розпатрати Бібліотеку, наче Різникові, Руфус узяв на себе весь виконавчий менеджмент, а Ульмо мав тривале відрядження *Туди* – адже нам був потрібен Каліграф. Я певен, колись ви тримали в руках картку в британському стилі з написаним золотим по білому

private linguestigation

але чи пам'ятаєте ви про це? Від рельєфного паперу, котрий моделював необхідні для нас тактильні імпульси, до результатів, за якими ви зверталися, ви встигали призабути, де ви були і кого бачили.

Із самого початку бюро було моєю ідеєю.

В дитинстві я захоплювався історіями про Тома Джонса або Джеймса Брауна. Серія оповідань про Тома Джонса, „написаних” Доктором Албаном, і це сакраментально расистське „елементарно, Албан”, ошадливо запакована в покет-буки, супроводжувала мене все дитинство. Маючи 14 років я прочитав „Острів Бйорк” Рансмайра, 15 – „Кейт Буш” Ніни Хаген.

Вже в Університеті я час від часу виконував замовлення певних структур, в основному це були транзакційний аналіз, реконструкція і моделювання. Найскладнішим завданням на той час для мене було створення аналогового алфавіту на нейро-лінгвістичній основі для компанії „Готика”. Я ніколи не був еНеЛПішником-одинаком (такі люди коштують задорого навіть для „Готики”), однак на той час вже мав у розпорядженні солідну базу, досвід і репутацію. Власне, саме тоді я почав працювати на „PL”, принаймні, на її створення, адже в якості непрогнозованого (його так ніхто і не вирахував) ефекту цього проекту виступили нові зв'язки з різними необхідними людьми, які, здавалось, самі знаходили мене.

Однак цього було мало. Я вмів досить багато, але не все. За той час, поки я формував картотеку, я звернув увагу на Ульмо – людину, що нібито постійно була на два квартали попереду мене. Закутий у шкіряний панцир, оздоблений хромом та сріблом (казали, що він має два срібних довгих ножі, котрі ніколи не зраджували його), він постійно носився на своєму „Harvey”, і був найбільше схожим на одного з цих революціонерів-вагантів, які тільки бундючились, але – звісно – нічого путнього зробити не могли. Навіть дивне для такого середовища прізвисько „Заклинач Дощу” нічого не говорило, видаючись просто екзотизмом серед обмеженої „революційної” лексики. Я спостерігав його час від часу протягом кількох років, доки зрозумів, що він зовсім не належить до жодних кіл, не входить до жодної Університетської формації, зрештою – що він значиться студентом одного курсу протягом багатьох років, залишаючись щоразу „новеньким” для викладачів, всупереч усякій логіці, а саме з неї Ульмо був експертом. На поверхні він був таким собі безбашеним шибайголовою, що ризикував собою, немов людина з комплексом самогубця, виконуючи завдання різних фіктивних організацій, ніколи не піднімаючись вище найнижчого щабля. Насправді ж, як я дізнався потім, його ризик ніколи не перевищував 37% відсотків, а головною

частиною його діяльності було моделювання концепцій. В порівнянні зі спеціальістом такого рівня навіть архітектор програмерської групи міг би видатися недолугим підлітком. Але зовні все було навпаки: Ульмо був тією людиною, яку не помічаєш доти, доки вона не починає затягувати зашморг на твоїй шиї. Я, одначе, сам намагався заробити на шмат сала чимось подібним, а, крім того, алфаветний проект приносив свої результати.

Дізнатися про Ульмо було набагато простіше, ніж залучити його до команди „PL”, тоді як Руфус сам знайшов наше бюро, але про це трохи згодом.

Ульмо був учнем Каліграфа, можливо, навіть, його сином – хто знає? – а Каліграф сам був сином Тієї Сторони, одначе, таким, хто ніколи не дозволяв, щоби його обирала якась територія, час або обставини. Каліграф був єдиним представником Вільної сторони, схожий на старовинного самурая, якому було посрати на будь-який зовнішній Закон. Щоправда, на Закон було посрати всім (чи ж ми не живемо в епоху ліберальних цінностей?) – однак Каліграфа він просто не стосусався, тоді як іншим загрожував. Кажуть, що він досяг просвітлення раніше, ніж повноліття.

Кажуть, що дійсно 50 (може, 500 – чи 5000?) років тому він дійсно викладав каліграфію в одній із тих закритих шкіл для хлопчиків, від яких нині zostалися тільки покинуті, понівечені квартали, повні колишніх мешканців, і квартали кладовищ, повні типових мешканців наших днів.

Кажуть, що він ніколи не користувався папером чи тушшю, вивчаючи мистецтво красного письма.

Дійсно, схоже на те, адже більш відомими були його каліграми на тілах – досконалі малюнки смерті, хоча – лише нариси, шкци, кроки до ідеальної лінії, ідеального руху.

Кажуть, що Каліграф – це демон, привид, злий дух.

Кажуть, що Каліграф – це останній з аристократів Міста, який не може померти.

Розповідають також історію про юнака, який закохався у смерть. Один з тих, хто в закритих кварталах, де ледь не всі будівлі були зроблені з дерева, через що жили власним життям, збирав myths (цілком зрозумілі причини спонукали залишити імено в темряві невідомості) Міста, передає її наступним чином:

Історія юнака

Якби Місто мало своїх Старих, то Старі Міста могли би розповісти цю історію. Однак вона належить лише страху та нелюдським ієрогліфам, котрі невпинно поглинають наш хронос і топос. Можливо, вона не належить нікому й ніколи, а тільки завжди була частиною Міста, мов крапля Його крові, напуваючи спраглих. Ніколи і нікого. Ніколи й ніхто. Не нехтуй мною, собою, тобою – тобі не минути двою. Отже, почасти можна почати, можна намножити початків – та лише почасти: колись в одній сім'ї, не важливо, якій, народився хлопчик. Народився і ріс, як бур'ян, як атональна музика, як ракова пухлина: є квартали, куди ви ніколи не зайдете, навіть якщо вдача посміхнеться вам настільки, що ви зможете знайти дорогу туди, вона завжди буде готовою слугувати вам за останній час. Смерть намножила своїх дітей, і всюди вони сіяли своє сім'я. Темрява залляла вулиці. Терпкий запах насолоди проникав усюди: кожен молитовник здавався книгою мертвих, що живіші за живих. І Смерть ходила вулицями, аби почути проказану вголос молитву до неї, і прийняти чергову пожертву. Цілі родини, шановані клани й безвісні жебраки, віддавали богу душу, а Смерть отримувала своє. Коли перетнулися їхні шляхи? Хлопчик перетворився на молодого парубка, сильного і вродливого – а врода так само приваблює гидь, як життя – смерть, як праведника – спокуса. Чи вона чекала на нього? Його гріх, його персональне падіння сталося тоді, коли вони зустрілись неподалік The Flags Of The Flagellants – ці довгі погляди, що гуляли самі по собі – і він упізнав тільки панну, фантастично прекрасну, а по той бік пізнання залишилася його померла родина, його несплачені борги молодості й красі, його прагнення і її влада над життям, їй не належним. Він, здавалося, упізнав у ній жінку з тисячею облич, котра панувала серед маргіналії у тих книжках, котрі пройшли крізь його життя, завдаючи нечутних ран і

небаченого болю між друкарнею, монастирем, де пропащі тіла ховали свої негодящі душі, та університетом залишалося ще місце для юнака з довгими, мов ножі, та гнучкими, наче канчуки, пальцями, але вчителі, котрі раніше збирали більшу паству, ніж схоласти, самі – один по одному – рушали за новим пастирем, котрого юнак щойно зустрів. Навчений на пристойний манір, він схилив голову перед незнайомкою. Що це було попервах для неї – цікавість? Подив? Схвилювання? Досить вже побувши серед людей, вона почала набувати людських звичок – і горе було тому, до кого вона приходила двічі. А цей парубок, що на повні груди міг вдихати свободу, був трохи більшим за те, що вона могла дати йому; навпаки – вона відчувала, що саме він може дати їй те, чого не можна силою забрати у інших. Так чи не так, однаке розповідають, що одного разу Смерть та молодий юнак покохали одне одного так сильно, що час навколо них уповільнив свій рух, аби роздивитися, що ж то таке... Небагатьом відомо, що то таке – не кохатися в собі, а віддаватися чомусь сторонньому, чомусь із-поза меж досяжного й приступного; забути про оборону й табу; не знати іншої мови, ніж мови інших; позбутися облуди пристойного: загрибати жар своїми руками. Що відбудеться у день, коли зустрінуться порожнеча з повнотою? Ніхто не знає. Але тоді, коли покохали одне одного: молодий парубок і панна з тисячею облич – тоді між ними ніби натягнулась невидима, і від того ще більш смертоносна линва, яку ніхто не міг розірвати. Їхня куртуазна клятва, їх обмін дарунками й пожертвами навзаєм призвели їх до того ступеню відданості, що, можливо, міг би знехтувати тим, що смерть є лише звабливий медіум між буттям і не-буттям, однаке мистецтво бути підкореним вимагало від кожного з учасників цієї неймовірної пари тої дистанції, що уможливила б, кодифікувала їх стосунки. Безкінечну відстань можна подолати лише безмежністю; отже, вони завірили свій союз: поєднатися в кожному зі світів, де їм обом належно бути; справа робиться, і тимчасово Смерть відсупає, бо її чоловік, що нині проживає за межами нашого життя, має свою волю і свою владу над Живими, так само, як Смерть – над мертвими. Вони живуть у своєму царстві мовчання, і там, де течія річчина не заступає плину часу. Але до того часу, як поєднуються вони в цьому краї не-сущого, він долає свій шлях до неї так само, як вона іде до нього, переступаючи через числені чужі тіла. І одного разу, можливо, вони упізнають одне одного у танці, коли його лезо протне її тендітні груди, і коли її неймовірна кров поточиться безболісно, і коли їхні вуста стринуться, мов світло й темрява...

Не знаю, чи має ця історія приписуваний, приказуваний їй стосунок до Каліграфа – можливо, Той завжди був просто маніяком, що вигострив свою душу як надійне лезо, яке не залишає надії нікому. Нікому, ніколи й ніде.

Єдиний, хто ще чекає на власні уводина до баєчкіи, є Руфус. Властиво, Руфус був людиною без історії – інтелектуал з виразно помітною адреналіновою залежністю. Він належав до однієї з елітних ударних груп закритих проурядових структур. Працювали по троє: дескриптор (задача: увійти до складу групи, незалежно від специфіки останньої, здійснити), рескриптор (його компетенція включала здійснення можливих змін в описаних структурах) і програмер, котрий був універсалом і повинен був працювати однаково легко з технікою і людьми, позбавляючи всіх від форсмажорних обставин – коротше кажучи, людина, яка повинна була зробити ваше життя максимально комфортним. Руфус – один із небагатьох, хто пережив Останній Апгрейд. Однаке ці люди дорого заплатили за це. Ви мабуть знаєте дещо про віруси, чи не так? По суті, комп'ютерний вірус мало чим відрізняється від біологічного, що й було використано при створенні програми контролю. Вірус інформатор мав кілька модифікацій, які повністю відповідали потребам у їх використанні – практично кожна людина планети була живим радіомаяком, котрий працював у частоті досьє цієї особи. Передусім такого контролю потребували саме програмери – через те, що вони створювали обставини, а не залежали від них, якщо ви розумієте.

Офіційно планувалася операція проникнення: велика група програмерів повинна була потрапити *Туди*. Інакше кажучи, коли програмери стали надто небезпечними для тих структур, котрим підлягали, було активовано другу складову вірусу, що мав відстежувати саме програмерів. Жоден з них не сягнув *Тієї Сторони*. Всі вони просто померли, бо структура їх психофізіології виявилась несумісною зі світобудовою *Того Світу*. Всі до цурки, хто займався своєю роботою, а вони повинні займатися нею завжди. Принаймні, так повинно було бути. Руфус на той час уже став тим, ким прийшов до нас – людиною без минулого. Позбутися вірусу було неможливо, тільки модифікувати, що й було зроблено під час однієї з операцій. Результатом стала поява Руфуса: він, так би мовити, смертю смерть подолав, адже його „батько”, котрим він сам і був, дійсно загинув – щоправда, років на сім раніше Останнього Апгрейду – аби не викликати зайвих підозр, під час однієї з тіньових операцій, про які взагалі ніхто ніколи не згадує, тому його попереднє ім'я опинилося незахищеним, однак прихованим у настільки доступному місці, що там його помітять хіба що археологи наступних цивілізацій – якщо взагалі знайдуть. Ніколи не займатися своєю справою – ось що значить бути живим. Абсолютизоване табу – жодних слідів думки, що могла би подати вірусові команду активізації. Як я знаю історію людини без історії? Це моя робота. Залишається додати ще одне: ми знайшли застосування здібностям Руфуса, завдяки яким він міг би легко увійти до однієї з найбільш закритих каст НЛПішників вищого ступеню. Майже кожен у своєму житті користується НЛП-софтом, як правило, для вирішення якихось незначних/тестових задач. Ви, напевне, свого часу теж користувалися своїм ПіСі для досягнення подібних результатів: покращення ставлення певного викладача, увага до вашої персони під час ведення диспутів, на пізніших етапах (тобто на початкових етапах вашого дорослого життя) – під час ведення ділових переговорів. Далі до справи беруться професіонали, для яких використання комп'ютера взагалі вважається ганебним явищем. Так само, як вони, Руфус із легкістю під час спілкування міг змоделювати клієнт-програму, спрямовану на пошук інформації або формування інсайту у співрозмовника, а враховуючи програмерське минуле, він був завжди більше поінформованим. Цікаво спостерігати за двобоєм двох профі, особливо, якщо ви не є жодним з них.

І ще одне: саме Руфусу (вірніше, тому, чим він був) належала розробка однієї з лабораторій Університету. Якщо ви зрозуміли, про що я, то це зовсім не безглузді чутки: ті двоє таки існували, а можливо, існують досі. Вони навчалися разом з Ульмо, якщо з ним можна навчатися разом в принципі, і поєднували своє захоплення різними логічними доктринами з іншим хобі, пов'язаним з практичними реалізаціями східних світоглядних систем. Зрештою, було вирішено поставити експеримент на перетині мистецтва війни тіл та мізків. Спочатку – сім років медитацій та самопідготовка кожного з двох учасників експерименту. За цей час було підготовано унікальне приміщення, що в умовах загальноуніверситетської нестачі площ вирізнялося понадстовідсотковою ергономікою: вхід зі шлюзом та власне експериментальна камера, котру було організовано за принципом скінченої безмежності: входячи в одну „стіну”, предмет виходив з протилежної. Ще у шлюзі студенти вирішили зав'язати собі очі... і вони ще досі там, ізольовані від усього світу, буття і небуття, ведуть нескінченний, хоча обмежений діалог про сутність деяких ідей...

Звідкіля я знаю це? Така моя робота: я знаю, бо мушу знати.

- - -

Життя в пам'ятті не має початку та кінця, але є обмеженим: пам'ять має початок і кінець, але між ними ми живемо вічно, безкінечно проживаючи кожен мить.

Щоби знайти Людину вдень з ліхтарем, носієм нічної тіні, що роз'їдає нічне світло, треба, щоби цикл обертання ока було зміщено. Ніч повинна приходити тоді, коли того потребує справа. І ніколи – навпаки.

— — —

Кожна ніч – остання.

Кожна ніч – перша.

Я відчиняю двері в підлозі і крізь них спускаюся у свій перший сон.

не залишай мені
не залишай мені краплі
воду відходь залишай доми залишай що мала залишай
віддай
віддай свій біль відчай
віддай надій тріпотання
тінь віддай
нагло
гола вкриваєш собою землю
нагло
зваблюєш
жінко
бити
цю ніч жорстоко
бити бити тебе
бити тебе
коли ти стаєш мною жінко
а ти стаєш чоловіком що приходить
ти за
завжди
за мною